

nelle moisa piirid, ja juttustas wannast
ajast, mis lapsed ikka hea melega kuulsid.
Üksford küsis Willem, se keige wannem
tütre poeg: kui wanna sa olled wanna taat?

Wanna. Peäle kahhesakümme
aasta.

Willem. Polle küs palju mitte, kes
ni wannaks sarwad, kuidas olled sa sedda
teinud, et sa ni wannaks said?

Wanna. Kuidas ma teggin? ma
ollen ikka püüdnud Jummalat kässo järrele
ellada, muud ei tea ma ühtegit, et ma ol-
leksin middagid teinud, mis mind olleks
woind wannemaks teha. Ülle sedda on se
Jummalat arm, mis mind ülles peab.

Willem. Kas Jummalat kartlikud
innimesed ei jä mitte haigeks?

Wanna. Kü! sest keigesugguste rou-
gede ja mu haigusse eest ei woi ükski mitte
ärajoosta, agga palju haigusse eest woib
innemenne, kes wisi pärrast ellab, ennast
hoida.

Willem. Kuida peab ta siis wisi pär-
rast ellama?

Wanna. Ta ei pea mitte liaste söma,
egga liaste joma. Wina peab ta agga mon-
nikord üks su tais, kui rohho, ehk rohho
assemel, wõtma: öllut woib ta küs sagge-
dam ja ennem jua, agga siis, kui tal joma
janno on, ja mitte ennem; sest mis ta jan-
nota joob, se tulleb temma terwidusse kah-
juks. Head taari, pima wet ja kaewo wet
woib ta ikka jua. Peäle sedda peab ta tööd
teggema, se on ka terwidusseks tarwis, sest
laiskusse läbbi lähhab werri pitkaldaseks,
ja kurjad himmud touswad süddames, ja
rikkurwad innimest hinge ja ihho polest ärra.
Ta peab omma ihho, ommad rided, ja
omma ellomaia puhtaks piddama, jasta peab
tähhele pannema, et sead ja innimesed ep
olle ühhe lauta lomad, et ta mitte omma
ellajattega ühhes kous ei ella. Ta peab
ka hinge polest ennast puhtaks piddama, et